



عدالت واقعی با مجازات سردسته متجاوزان پغمان میسر است

تجاوز وحشتبار جمعی اوباشان بر چهار زن در پغمان مردم سراسر کشور را در شوک عمیقی فرو برد. روزهاست در هر گوشه کشور اکیسون‌هایی در تقبیح این جنایت، راهاندازی می‌شوند. همه یک‌صدا خواهان اعدام هفت جانی‌ای اند که فعلاً در چنگ پولیس قرار دارند و به جرم شان اعتراف کرده‌اند.

درحالی که طی سیزده سال بر این چنین پلیدی‌ها چشم پوشیده شده‌است، اما در این مورد، محکمه تحت فشار افکار عامه حکم اعدام هفت تن را صادر کرد و کرسی هم آمادگیش را برای توشیح آن اعلام نمود. اما آنچه رسانه‌ها به آن نمی‌پردازند و زیر زده می‌شود، این است که هنوز مجرمان اصلی آزاد می‌گردند و فقط چند تجاوزکار کم‌زور محاکمه شده‌اند. «امیر پغمان» هم تقاضای اعدام فوری هفت تن را داد، چون بدین صورت افراد کلیدی برائت حاصل کرده، زمینه فراهم می‌گردد که عاملان اصلی این پلشتی در امان بمانند. در پغمان که ساحه حاکمیت عام و تام سیاف و قومندان‌هایش چون ممتاز، زلمی توفان، ملا عزت، شیرعلم و غیره است، ناممکن است که باندهای بی‌ارتباط به اینان بتوانند به راحتی رهزنی و جنایتی به این پیمان بزرگ را مرتکب گردند.

در کشوری که بی‌عدالتی به صورت بی‌سابقه‌ای غوغا دارد، اعدام متجاوزان درجه دوم، اما آزاد نگه‌داشتن تجاوزکاران اصلی، خود پایمالی شدید عدالت است. مردم ما فراموش نمی‌کنند که چند سال قبل کرسی حکم اعدام فردی به نام عبدالله شاه را که به «سگ زرداد» شهرت داشت صادر کرد، اما خود زرداد آزاد گذاشته شد و استادانش نیز در پست‌های کلیدی دولت نصب شدند. بعد از اعدام سگ زرداد، «سازمان عفو بین‌الملل» آن را غیر عادلانه دانسته، در بیانیه‌ای به تاریخ ۲۶ اپریل ۲۰۰۴ نوشت:

«عفو بین‌الملل بیم از آن دارد که اعدام عبدالله‌شاه کوششی باشد توسط بازیگران قدرتمند سیاسی برای از بین بردن یک شاهد مهم تخلفات حقوق بشر. عبدالله‌شاه در دوران اسارتش شواهد زیاد دست اول را علیه چندین قومندان که فعلاً در موقعیت‌هایی بر سر قدرت اند، برملا نموده بود...»

در اکتوبر ۲۰۰۷، دولت کرسی حکم اعدام بر ۱۵ تن مجرمان کم‌زور را عملی کرد، اما از این میان فردی به نام تیمور شاه که در اختطاف اتباع خارجی ملوث بود، با همدستی مقامات از میدان اعدام فرار داده شد، ولی آب از آب تکان نخورد.

درمورد جانین دستگیر شده حادثه پغمان نیز واقعیت‌های بالا صدق می‌کند. اعدام جنایت‌کاران باید درس عبرتی باشد برای دیگران که از ارتکاب این چنین وحشیگری دست بردارند، اما وقتی سردسته جانین از مصونیت برخوردار باشند، این عملاً آنان را برای ارتکاب جرم و ستمکاری بی‌هراس تر ترغیب خواهد کرد. عدالت تنها زمانی تامین شده می‌تواند که مجازات از بالاترین رده‌ها آغاز گردد.

دولت فاسد کرسی می‌کوشد از این حادثه سود تبلیغاتی برد، ولی ما بر این باوریم که دستگاهی متشکل از عوامل تیره‌بختی ملت، هرگز نمی‌تواند پاسدار عدالت و خواسته‌های ملت باشد. فقط با مبارزه پیگیر و ایستادگی جانبازانه علیه خائنان ملی می‌توان طاعون استبداد علیه زنان را ریشه کن کرد. بنا از تمامی زنان و بخصوص قربانیان خشونت می‌طلبیم که اندوه شان را به نیروی بدل سازند تا مواجش بنیاد ددمنشان زن ستیز را درهم کوبد. خاموشی در برابر دشمنان انسانیت، آنان را جری‌تری و وقیح‌تر می‌سازد.

«حزب همبستگی افغانستان» از تمامی مدافعان راستین دموکراسی، عدالت و حقوق زنان مصرانه می‌طلبد که در هر گونه اکیسون‌ها و حرکت‌های دادخواهانه شان، دستگیری و محاکمه مجرمان درجه اول حادثه پغمان را در راس خواسته‌های شان جا دهند، چون تنها در این صورت است که فاجعه پغمان می‌تواند به درس عبرتی برای تمامی دزدان هستی و ناموس ملت بدل گردد.

حزب همبستگی افغانستان

۱۸ سنبله ۱۳۹۳ - ۹ سپتمبر ۲۰۱۴